

La Comédiathèque

*Kârşî
Pencere*

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>**

Karşı Pencere

Jean-Pierre Martinez

İntiharın eşiğinde olan yaşlı bir romancı, kedisini kaybettiğini iddia eden genç bir kadın tarafından ziyaret edilir. Bu ziyaret, hayatını değiştirecektir...

Karakterler :

Alexandre

Madison

© La Comédiathèque

Bir Paris Dairesinin Salonu. Bohem bir atmosfer. Küçük bir masanın üzerinde eski bir daktilo ve birkaç dosya var. Sahneye altmışlı veya daha yaşlı olan Alexandre girer, kendisi bir yazardır. Özenle ama rahat giyinmiştir. Elinde ilmiği hazır bir ip tutmaktadır. Tavana bakar, sonra sandalyenin üzerine çıkar ve ipi asabileceği bir yer arar gibi görünür. Tatmin edici bir yer bulamayınca sandalyeden iner. Masasına oturur ve yorgun bir iç çekiş bırakır. Bir çekmeceyi açar, bir sigara paketi çıkarır ve ağzına bir sigara koyar. Ancak sigarayı yakmak yerine masanın üzerine bırakır ve çekmecedeki bir tabanca çıkarır. Silahı uzun süre inceler. Bu sırada kapıya hafifçe vurulduğu duyulur. Düşüncelerine dalmış olan Alexandre bunu duymaz. Tabancanın namlusunu şakağına dayar. Kapıya tekrar, biraz daha sert vurulur. Yine duymaz. Tetiği çekmekte tereddüt eder gibi görünür. Gözlerini kapatır... Tam o sırada genç bir kadın, Madison, birdenbire önünde belirir. Madison, yirmili veya otuzlu yaşlarında, oldukça klasik giyinmiş bir üniversite öğrencisidir.

Madison (çığlık atarak) – Hayır!

Şaşırarak Alexandre irkilir. Bir anda ayağa fırlar ve tabancasını Madison'a doğrultur.

Alexandre – Kıpırda, yoksa seni öldürürüm!

Madison – Lütfen ateş etmeyin, size yalvarıyorum!

Alexandre – Eller yukarı!

Genç kadın hemen ellerini havaya kaldırır.

Madison – İşte, görüyorsunuz, silahsızım... Şimdi, lütfen, silahınızı indirin.

Genç kadının zararsız görüldüğünü fark eden Alexandre tabancasını indirir.

Alexandre – Ne işin var burada? Ve önce nasıl girdin buraya?

Madison – Her şeyi açıklayacağım... Nefesimi toparlamama izin verin...

Alexandre – Ama delirmişsin sen! Az kalsın kalp krizi geçiriyordum!

Madison – Çok üzgünüm, kapı aralıktı ve...

Alexandre – Ve bunu benim evime girmek için bir davet mi sandın...?

Madison – Hayır, ama...

Alexandre – Ne istiyorsun? Beni soymak mı? Burada değerli bir şey yok, inan bana.

Madison – Ben sizin komşunuzum.

Alexandre – Yan dairedeki komşu mu? O kadın seksen yaşında...

Madison – Karşı dairedeki komşu... (Seyirciye dönük hayali bir pencereyi işaret ederek) İşte şu pencere, benim dairem.

Alexandre – Karşı daire mi? Orası yıllardır boştu.

Madison – Artık değil.

Alexandre – Peki, sonra?

Madison – Kedimi kaybettim... Onu görmüş olamaz mısınız? Belki de sizin eve girmiştir... Tıpkı benim gibi davetsiz bir şekilde.

Alexandre – Hayır, görmedim. Görüyorsunuz ya, kediniz sizden daha terbiyeli galiba...

Madison oldukça üzgün görünür.

Madison – İki gündür ortalarda yok. Mahallenin her yerine ilanlar astım, adı ve fotoğrafıyla. Görmediniz mi?

Alexandre – Çok nadir dışarı çıkarım... Ve böyle ilanlara asla bakmam. Ayrıca, kedilerin yüzlerini pek iyi ayırt edemem.

Madison odanın içinde birkaç adım atar.

Madison – Tofu! Tofu!

Alexandre – Ne yapıyorsunuz? Bağırıp duruyorsunuz, hasta mısınız?

Madison – Adı Tofu.

Alexandre – Kedinizin adı Tofu mu? Benimle dalga mı geçiyorsunuz?

Madison – Hiç de değil. Neden ki?

Alexandre – Tamam, kedinizin adı Tofu ve iki gündür eve dönmemiş. Bu o kadar da büyük bir sorun değil, değil mi?

Madison – Tabii ki sorun! Eğer onu çabucak bulamazsam ölecek... O bir ev kedisi, anlıyor musunuz? Dışarıda özgürce yaşamaya uygun değil.

Alexandre – Bu gerçekten üzücü. Benim zamanımda kediler köyde yaşardı. Ya da en fazla büyük bir bahçeniz varsa... Günlerini fare avlayarak geçirirlerdi. Sadece eli boş döndüklerinde eve gelirlerdi; yemek, biraz sevgi ve kanepede uyumak için.

Madison – Evet, ama bu kedi fare yemez. O vejetaryen.

Alexandre – Affedersiniz, ne?

Madison – Ben et yemiyorum, kedim de yemiyor.

Alexandre – Peki, ne yiyor o zaman?

Madison – Mama! Sebzeli mama, tıpkı benim gibi.

Alexandre – Siz de mama mı yiyorsunuz?

Madison – Bazen oluyor, evet. Yani, tabii ki kedinin mamasını yemiyorum.

Alexandre – Vejetaryen bir kedi... Böyle bir şeyin var olduğunu bile bilmiyordum... Peki, bu yüzden mi adı Tofu?

Madison – Evet... Bir de biraz deli dolu olduğu için.

Alexandre – Ve sanırım artık et yememesi onun kişisel tercihi, değil mi?

Madison – Şikayet ettiğini hiç duymadım en azından.

Alexandre – Peki... Sizce şimdi sirkteki kaplanlara ya da aslanlara da sebze mama mı veriyorlar?

Madison – Bilmiyorum... Zaten ben sirk hayvanlarına karşıyım.

Alexandre – Ama ev kedilerine karşı değilsiniz...

Madison – Sanırım evcil hayvanınız yok...

Alexandre – Hayır, evcil hayvan kavramından nefret ederim. Aslında evcilleştirme kavramından genel olarak hoşlanmam. (*Tehditkar bir tavırla*) Ben bile vahşi kalmayı başardım.

Madison, hiç etkilenmeden odaya şöyle bir göz gezdirir.

Madison – Yani, kedimi görmediniz mi?

Alexandre – Hayır, vegan kedinizi görmedim. Ve izin verirseniz, bu saçma konuşmanın yeterince uzadığını düşünüyorum.

Madison birden duraksar.

Madison – Susun!

Alexandre – Afedersiniz?

Madison – Miyavlama sesi duymadınız mı?

Alexandre – Miyavlama mı? Hayır, kesinlikle duymadım. Ama biliyorsunuz, biraz işitme kaybım var. Yaşlanınca anlarsınız; bu her zaman kötü bir şey değildir. Özellikle gürültücü komşularınız varsa...

Madison – Gürültü yapmıyorum, emin olun. Zaten bir aydan fazladır tam karşınızdaki dairede oturuyorum ve hâlâ boş olduğunu düşündünüz.

Alexandre – Doğru, varlığınızı fark etmemişim. Umarım bu böyle devam eder. Eğer başka bir şey söylemeyecekseniz, kendi işlerime dönmek ve sizin de kedinizi aramaya devam etmeniz konusunda hemfikiriz.

Madison – Peki, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim...

Alexandre – Teşekkürler.

Madison, gitmek üzere gibi yapar ama vazgeçer.

Madison – Ama... Sizi böyle bırakmak içime sinmiyor.

Alexandre – Beni böyle bırakmak derken...?

Madison – Yani... Geldiğimde siz...

Alexandre – Ne yapıyordum?

Madison – Çok iyi görünmüyordunuz, değil mi?

Alexandre – Bunu düşündüren ne?

Madison – Şakağınıza bir tabanca dayamıştınız.

Alexandre, hâlâ elinde tuttuğu tabancaya şaşkınlıkla bakar.

Alexandre – Ha, o mu... Ee, ne olmuş?

Madison – Şey... biraz depresyonda gibisiniz de...

Alexandre – Depresyonda mı? Bakın, genç bayan, benim yaşımdayken bizim kuşağın sloganı "hızlı yaşa, genç öl ve güzel bir ceset bırak" idi, bu size bir şey ifade ediyor mu?

Madison – James Dean...

Alexandre – Prezervatifsiz sevişirdik, kasksız motosiklet kullanırdık ve kimsenin içeriğini bilmediği türlü yasaklı madde alırdık. Elli yıl sonra, benim gibi hayatta kalan birkaç yaşlı adam, aşı olmaktan korktukları için sokaklara çıkıyor... Ve siz benim depresyonda olmamamı bekliyorsunuz?

Madison – Anlıyorum...

Alexandre – Sanmıyorum... Ama şans eseri benim yaşıma kadar yaşarsanız göreceksiniz. Yaşlılık bir enkazdır.

Madison – De Gaulle...

Alexandre – Chateaubriand bunu ondan önce söylemişti... Ama haklısınız. Yaşlanmak, *Gençlik Ateşi* filminden *Mezar Ötesi Hatıralar* kitabına geçmek gibi bir şeydir.

Madison – Güzel söylediniz.

Alexandre – Evet... Sorun şu ki, bizim zamanımızda gençler yaşlı gibi davranmazdı.

Madison – Ama her zaman gençler dünyayı değiştirmek istemiştir, değil mi?

Alexandre – Bugünün gençleri dünyayı değiştirmek istemiyor, sadece gezegeni kurtarmak istiyor. Ve bu iş hiç de iyi gitmiyor...

Madison – Peki ya siz, dünyayı değiştirmeyi başardınız mı?

Alexandre – Hayır, ama en azından çok eğlendik.

Madison – Artık pek eğlenmiyor gibisiniz...

Alexandre – Görünüşe bakılırsa siz de... Yoksa bir kedinizle çift hayatı yaşıyor olmazdınız.

Madison – En azından yalnız değilim...

Alexandre – Ve gerçekten bu gezegeni kurtarabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Hem de bir etoburu, sebzele mamalarla besleyerek?

Madison – Bilmiyorum... Ama dünyayı değiştirmek için önce gezegeni kurtarmamız gerekmez mi? Titanik'te devrim yapsanız neye yarar?

Alexandre – Ne olursa olsun, otuz yaşından önce ölen jenerasyon arkadaşlarıma gıpta ediyorum. Jimi Hendrix ve Janis Joplin’in bir huzurevinde, iki scrabble oyunu arasında, bir aşının tehlikeli olup olmadığını tartıştığını düşünebiliyor musunuz? Bunu görmektense ölmek daha iyi...

Madison – Hadi ama, böyle söylemeyin...

Alexandre – Maalesef, edebiyat pek rock'n roll değil. Ve genellikle yazarlar yataklarında ölürlər.

Madison – Siz bir yazar mısınız?

Alexandre – Bu sizi ilgilendirmez... Neden sizinle bunları konuşuyorum, onu bile bilmiyorum. Sizi tanımıyorum... Hem, hâlâ burada ne yapıyorsunuz?

Tabancayı bir çekmeceye koyar.

Madison – Kendinizi yaralayabilirdiniz...

Alexandre – Sizi de öldürebilirdim... Birinin evine izinsiz girdiğinizde, bu her zaman bir risktir. Meşru müdafaa derdim, ceza bile almazdım... (*Madison başı dönüyormuş gibi görünür. Alexandre bunu fark eder ve endişelenir.*) İyi misiniz?

Madison – Özür dilerim, geçecek... Bir bardak su alabilir miyim?

Alexandre bir an tereddüt eder.

Alexandre – İki dakika oturun, size getiriyorum...

Alexandre çıkar. Madison hemen kendine gelir ve odayı incelemeye başlar. Masanın üzerindeki çerçevede bir kadın fotoğrafı alır ve inceler. Ancak Alexandre geri geldiğinde fotoğrafı aceleyle yerine koyar. Alexandre bir bardak su uzatır.

Madison – Teşekkür ederim...

Bardağı alır ve bir dikişte içer.

Alexandre – Daha iyi misiniz?

Madison – Evet, teşekkür ederim...

Alexandre (*Biraz yumuşamak için çaba göstererek*) – Sizi böyle karşılamış olmak için özür dilerim... Artık pek insanlarla görüşme alışkanlığım kalmadı.

Madison – O zaman siz de yalnız mı yaşıyorsunuz?

Alexandre – Bu kadar belli oluyor mu?

Madison – Az önce söylediklerinize bakılırsa, çocuğunuz da yok gibi görünüyor.

Alexandre – Neden çocuğum olmadığını düşünüyorsunuz?

Madison – Var mı?

Alexandre – Hayır... Ve bugün dünyaya baktıkça, çocuğum olmamasına seviniyorum.

Madison – Evet...

Alexandre – Eğer gezegeni kurtarmak istiyorsanız, çocuk yapmayı bırakmakla başlamanız gerekmez mi?

Madison – Ama aynı zamanda... İnsanlığı kurtarmak için çocuk yapmayı bırakmak yeterli mi?

Alexandre – Ve düşünün ki Fransa muhtemelen dünyada yaşanacak en iyi ülke...

Madison – Evet, bu yüzden sizin ülkenize yerleşmeye karar verdim.

Alexandre – Fransız değil misiniz?

Madison – Adım Madison. Amerikalıyım.

Alexandre – Ama mükemmel bir Fransızca konuşuyorsunuz, hem de hiç aksansız...

Madison – Büyükannem Fransız'dı. Bana Molière'in dilini o öğretti. Paris'e, Sorbonne'da edebiyat okumaya geldim.

Alexandre – Ve bugün yolumun üstüne çıkmanız tamamen bir tesadüf, öyle mi... Madison.

Madison – Adınız Alexandre, değil mi?

Alexandre – Nereden biliyorsunuz?

Madison – İsminizi aşağıdaki posta kutusundan gördüm. Alexandre Delacroix... Şey, acaba siz...

Alexandre – Ressamla mı akraba? Hayır, değilim.

Madison – Yazarla!

Alexandre – Amerikalısınız ve Alexandre Delacroix'u biliyorsunuz... Fransa'da artık kimsenin hatırlamadığı biri.

Madison – Abartıyorsunuz... Herkes Alexandre Delacroix'u tanır. Ve onun ünü Fransa sınırlarını çoktan aştı. En azından edebiyatla ilgilenenler arasında. Peki?

Alexandre – Evet... O benim.

Madison – Yok artık! Alexandre Delacroix... Yirminci yüzyıl edebiyatının birkaç başyapıtını yazmış o efsanevi yazar!

Alexandre – Siz öyle diyorsanız...

Madison – Ve yıllardır hiçbir şey yayımlamamış, röportajları reddeden, artık münzevi bir hayat süren gizemli bir yazar... Gerçekten siz misiniz?

Alexandre – Bana bir şey diyor ki, kapımı kırıp evime girmeden önce bunu zaten biliyordunuz. Yanılıyor muyum?

Madison bir an tereddüt eder.

Madison – Hayır, kabul ediyorum...

Alexandre – Yani bir röportaj koparabilmek için bu kedi hikayesini mi uydurdunuz?

Madison – Kedi konusunda doğruyu söylüyorum, yemin ederim... Ama şunu da kabul etmeliyim ki, tam karşınızdaki daireye taşınırken bir planım vardı.

Alexandre – Sırf beni izlemek için benim evimin karşısında bir daire mi kiraladınız?

Madison – Sizi izlemek mi? Asla! Sadece eserlerinize büyük bir hayranlık duyuyorum. Paris'e gelir gelmez size ulaşmaya çalıştım. Ama menajeriniz, kimseyle görüşmek istemediğinizi söyledi.

Alexandre – Ve o cümleden anlamadığınız kısım tam olarak neydi?

Madison – Atlantik'i geçtim, sizi görmek umuduyla. Bir daire arıyordum. Karşıdaki daire kiralıktı, fırsatı kaçırmadım...

Alexandre – Tamamen delirmişsiniz! Uyarıyorum, eğer beni rahat bırakmazsanız tacizden şikayetçi olurum. Hem, benden tam olarak ne istiyorsunuz? Gazeteci misiniz?

Madison – Öğrenciyim, size söyledim. New York'ta sizin eserleriniz üzerine yüksek lisans tezi yazdım. Ve araştırmalarımın devam etmek için Paris'e geldim, çünkü bu şehir romanlarınızın çoğunun geçtiği yer. Biliyor musunuz, Amerikalılar için Paris dünyanın en romantik şehri.

Alexandre – Ve eserlerimin gizli anlamını bu tür klişelerle mi aydınlatmayı düşünüyorsunuz?

Madison – Tezimin başlığını bilmek ister misiniz?

Alexandre – Hayır.

Madison – “*Alexandre Delacroix'un Roman Evreninde Yokluk Figürü.*”

Alexandre – Her şeyi anlamışsınız... İnsanlarda en sevdiğim şey, özellikle sizin gibi insanlarda, onların yokluğu. Bu yüzden sizden gitmenizi rica ediyorum.

Madison – Yaşayan bir yazar üzerine çalışıyorsanız, onunla tanışmak istemek doğaldır. Biraz daha yakından tanımak... Ve yazarın hayatını biraz daha iyi anlayarak eserini daha iyi çözümlemek.

Alexandre – Yanlış yapıyorsunuz, sizi temin ederim. Yazarı hakkında hiçbir şey bilmeden eseri incelemek daha iyidir. Çoğu büyük yazar, gerçek hayatta oldukça küçük kişiliklerdi. Hatta bazıları tam bir alçaktı. Bu sanatçılar ve bilim insanları için de geçerlidir. Bu bir kuraldır. Dahiler tanınmayı pek hak etmez... Ama merak etmeyin, kendimi bir dahi olarak görmüyorum.

Madison – Sizin alçakgönüllülüğünüzü anlıyorum, ama yine de... *Quartier Latin Günlükleri* kitabının yazarıyla özel bir röportaj, araştırmamın zirve noktası olurdu.

Alexandre – Kitabı okudunuz mu?

Madison – O kitap beni Paris'te okumaya ikna etti. Bence sizin en iyi eseriniz.

Alexandre – Oysa en çok satan kitabım değil...

Madison – Bu kitabın büyük ölçüde otobiyografik olduğunu düşünüyorum.

Alexandre – Size söyledim... Bu, okuyucu için hiçbir anlam ifade etmez.

Madison – Yıllardır üzerinde çalıştığınız o gizemli elyazmasından bahsetmiyorum bile...

Alexandre – Hiçbir şey yazmıyorum. Bu, yayınevim tarafından uydurulmuş bir efsane; beni tamamen unutmamaları ve eski kitaplarımın biraz olsun satmaya devam etmesi için. Her halükarda, hiçbir röportaj vermeyeceğim. Ne size ne de başkasına. (*Tehditkar bir şekilde Madison'a yaklaşır.*) Şimdi dışarı çıkın!

Dışarı çıkmak yerine karşı koyar.

Madison – Hayır!

Kararlılığı karşısında şaşırılmış görünür.

Alexandre – Ne demek hayır?

Madison – Bana bu röportajı vermeden intihar etmenize izin vermem. Onu almak için Atlantik'i yüzerek bile geçerdim!

Alexandre – Eğer bu kadar istiyorsanız, geri dönüş yolculuğunuzu deniz bisikletiyle yapın. Bu beni hiç ilgilendirmez...

Madison tekrar bayılacakmış gibi görünür.

Alexandre – Bu, benim karşımda ikinci kez bayılmanız... Fazla aşk romanı okuyorsunuz, genç bayan. Günümüzde kadınlar, tiyatro sahneleri dışında, biri onlara karşı çıkınca her köşe başında bayılmıyor artık...

Madison – Numara yapmıyorum, emin olun.

Alexandre tereddüt eder.

Alexandre – Ambulans çağırmamı ister misiniz?

Madison – Hayır, ama bir an oturmaya ihtiyacım var.

Alexandre – Ve sonra gidecek misiniz?

Madison – Söz veriyorum.

Madison oturur ve nefesini toplarlar.

Alexandre – Size zaten bir bardak su verdim... Bir kadeh konyak ister misiniz?

Madison – Beni tamamen bitirmeye mi çalışıyorsunuz?

Alexandre – Artık çok geç, maalesef. Keşke size hemen ateş etseydim. Meşru müdafaadan hüküm giymeyecektim. Şimdi artık kasten işlediğim bir suçtan yargılanırım...

Madison – Evde neden tabanca bulunduruyorsunuz?

Alexandre – Başta rahatsız edicileri uzak tutmak içindi. Görünüşe göre bu yeterli değil...

Madison – Biraz mizantrop olabilirsiniz, birçok yazar gibi... Ama hepimizin birazcık da olsa birine ihtiyacı var, değil mi?

Alexandre – Şimdi bana kedi almayı mı öneriyorsunuz? Yoksa kendi kedinizden kurtulmak mı istiyorsunuz?

Madison – Yalnızlık sizi rahatsız etmiyor mu?

Alexandre – Yalnızlık... Kahve gibi bir şey... Başta biraz acı geliyor. Sonra alışıyorsunuz. Sonunda hoşunuza gidiyor. Ve en nihayetinde onsuz yapamıyorsunuz.

Madison – Bir özdeyişler kitabı yazmalısınız. Eminim çok satardı.

Alexandre – Peki yalnız olmamak ne demek? Aynı kişiyle sürekli aynı sıradan şeyleri konuşarak yaşamak mı? Aileyle veya arkadaşlarla arada bir görüşüp tatsız konuları konuşmaktan kaçınmak mı? Merdivende komşularla karşılaşp hava durumundan bahsetmek mi? Kedinizle konuşup sizi anlıyormuş gibi davranmak mı?

Madison – Ama yazarken, birine hitap ediyorsunuz.

Alexandre – İşte bu yüzden yazmayı bıraktım.

Madison – Size inanmıyorum.

Alexandre – Size inanın demiyorum. Beni rahat bırakın diyorum...

Madison – Yani bana bu röportajı vermek istemiyorsunuz?

Alexandre – Artık söyleyecek bir şeyim kalmadı. Daha kötüsü, konuşacak kimsem de yok. Ve bazı günler, kendimle konuşmak bile istemiyorum.

Madison – Bu çok üzücü...

Alexandre – Hayat böyle... Ve bir şekilde, benimki sona yaklaşıyor.

Madison – Belki benimki de...

Alexandre – Benden kırk yaş gençsiniz. Ben babanız olabilirdim.

Madison – Hatta büyükbabam bile olabilirsiniz.

Alexandre – Bu ayrıntı için teşekkürler, çok nazıksınız. Her halükarda, sizin hayatınız yeni başlıyor.

Madison – Evet... Ama yakında sona erebilir.

Alexandre – Ne demek istiyorsunuz?

Madison – Kalp rahatsızlığım var. Doktorlar bana sadece birkaç yıl ömür biçiyor. Belki birkaç ay... Bu yüzden, son bir hayalimi gerçekleştirmek için Fransa'ya geldim. Sizi tanımak için.

Bu sözler Alexandre'ı sarsar.

Alexandre – Kalp rahatsızlığı mı?

Madison – Doğuştan kalp yapım bozuk. Kalbim çok zayıf. Her an durabilir.

Alexandre – Ve bu yüzden mi bazen güçsüzleşiyorsunuz?

Madison – En ufak bir sıkıntıda kalbim hızlanıyor ve durabilir.

Alexandre bir an tereddüt eder.

Alexandre – Bunu bana karşı gelmemeniz ve röportajı kabul etmem için mi uydurdunuz?

Madison – Maalesef, hayır...

Alexandre – Sizin için gerçekten üzuldüm.

Madison – Bu sizin suçunuz değil.

Alexandre – Hayır, ama ne kadar ironik. Ben yaşıyım, artık hiçbir şey istemiyorum, bitirmeyi düşünüyorum... Siz gençsiniz, önünüzde bir hayat var ve sizi kalbiniz yarı yolda bırakıyor...

Madison – Bunu değiştiremem, o yüzden isyan etmenin anlamı yok.

Alexandre – Ve üstüne bir de gülümsemeye devam ediyorsunuz...

Madison – Belki kalan aylarım hayatımın en güzel ayları olur diye düşünüyorum.

Alexandre – Hayat sevinciniz beni depresyona sokuyor. Hiç şüpheye düşmez misiniz?

Madison – Artık şüpheye ayıracak vaktim yok. İşte bu yüzden kapınızı zorladım...

Bir anlık sessizlik.

Alexandre – Ve gerçekten hiçbir umut yok mu?

Madison – Var, bir nakil. Ama bir donör bulmak lazım...

Alexandre – Size kalbimi verebilirim, artık bana bir faydası yok... İntihar ederim ve organlarımı bağışlarım...

Madison – Korkarım bu kadar basit değil. Özellikle kalp için. Bu, böbrekler ya da akciğerler gibi yedekli organlardan biri değil.

Alexandre – Testisler...

Madison – Kalp için, donörün beyin ölümünün gerçekleşmiş olması gerekiyor...

Alexandre – Beyin ölümü mü? Bazen zaten beyin ölümüm gerçekleşmiş gibi hissediyorum. Çevremdeki birçok insan gibi...

Madison – Donörün ölmesi, kalbinin sağlıklı olması ve organın hızlı bir şekilde alınabilmesi gerekiyor. Maalesef bu çok nadir olur. Ve nakil bekleyen hastaların listesi çok uzun...

Alexandre – Çin’de, idam mahkumlarından organ alıyorlarmış. Bu çok daha pratik tabii. Önce nakil tarihini belirliyorlar, sonra mahkumu o gün idam ediyorlar.

Madison – Ama bu korkunç...

Alexandre – Evet, ama böylece alıcı Avrupa ya da Amerika’dan uçakla rahatça gelip yetişiyor. Hatta bazıları biraz turistik gezi bile yapıyor. Tabii ki bedava değil. Çin’de bir kalp kaç mal olur, bilmiyorum. Araştırdınız mı?

Madison – Hayır...

Alexandre – İnternette kolayca bulabilirsiniz...

Madison – Teşekkür ederim.

Alexandre – Özür dilerim, bununla dalga geçmemeliydim... Özellikle sizinle. Ama aynı zamanda, elimizde sadece mizah kaldı, değil mi?

Madison – Evet...

Alexandre – Az önce anlattığım şey her şeyden çok, bir şaka değil...

Madison – Bir idam mahkumunun kalbiyle yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim, hatta sizin kalbinizle bile... Peki ya?

Alexandre – Peki ya ne?

Madison – Hayalimi gerçekleştirilmeme izin vermeyecek kadar acımasız olacak mısınız?

Alexandre – İnatçı birine benziyorsunuz...

Madison – Bunu bir iltifat olarak alıyorum.

Alexandre – Ama ya yalan söylüyorsanız?

Madison – Kim böyle bir hikaye uydurur ki? Sadece, herkesin unuttuğu bir yazarla röportaj yapmak için...

Alexandre – Sonunda kabul ettiniz: Alexandre Delacroix’u herkes unutmuş durumda.

Madison – Yani evet mi?

Alexandre – Bana yalan söylemediğinizi kanıtlamak için bir tıbbi dosya gösterdiğinizde...

Madison – Üzgünüm, yanımda yok.

Alexandre – Hemen karşıda oturuyorsunuz... Gidip alın.

Madison – Sözlerime inanmanızı bekliyordum. Açıkçası biraz hayal kırıklığına uğradım.

Alexandre – Size bu röportajı verirsem, bu sadece bir başlangıç olur, emin olun. Ben oldukça hayal kırıklığı yaratan biriyim, göreceksiniz.

Madison ayağa kalkar ve odayı incelemeye başlar. Gözleri eski bir daktiloda durur.

Madison – Hâlâ daktiloyla mı yazıyorsunuz?

Alexandre – Evet, tüm romanlarımı bu daktiloyla yazdım. Ama beni köşeye sıkıştırmaya çalışmayın. Size yıllardır yazmadığımı söylemişim.

Madison – Neden?

Alexandre – Kelimeler, banknotlar gibidir. Çok fazla dolaşıma sokarsanız, değerlerini kaybederler... Bugün sosyal medyada olanlara bakın. Herkes her konuda, günde on ya da yirmi kez bir şeyler yazıyor. Sahte para gibi bir enflasyon, gerçek parayı değersizleştiriyor. Kelimeler artık hiçbir şey ifade etmiyor.

Madison – İnsanların sohbet etmesini engelleyemezsiniz. Eskiden bu kafelerdeydi, şimdi Facebook'ta. Ama her zaman sizin gibi büyük yazarlar olacak.

Alexandre – Büyük yazarları artık kimse okumuyor. Sadece alıntılıyorlar. Hem de sürekli yanlış bir şekilde. Hep aynı alıntılar, tekrar tekrar kullanılarak anlamlarını tamamen kaybediyor... Düşüncenin yerini kopyala-yapıştır aldı... Ve duyguların yerini emojiler.

Madison – Tezimin sonuç bölümünde sizi alıntılama izni verir misiniz?

Alexandre – Beni elitizmle suçlarlar. Sadece bir azınlığın konuşma hakkı olduğunu ve diğerlerinin susup dinlemesi gerektiğini söylediğimi iddia ederler. Bu doğru değil. Bence hepimiz susmalıyız.

Madison – Ne öneriyorsunuz? Bir dakikalık saygı duruşu mu?

Alexandre – Bir dakika değil. Bir yıl. Bir yüzyıl. Bir milenyum sessizlik. Belki böylece, bu son yıllarda sosyal medyada patlayan sözel ishalden sonra kelimeler yeniden anlam kazanır.

Madison – Bu ilginç bir analiz, ama yazmayı bir aşk acısı yüzünden bıraktığınız da söyleniyor...

Alexandre – İnsanlar her şeyi söyler...

Madison – Ama yalanlamıyorsunuz da...

Alexandre – Bu doğru olduğu anlamına gelmez...

Madison masanın üzerindeki çerçevedeki bir fotoğrafı eline alır.

Madison – Bu fotoğraftaki kadın kim?

Alexandre – Bu sizi ilgilendirmez.

Madison – Çok güzel bir kadın.

Alexandre – Gerçekten hasta olmanız, hayatıma burnunuzu sokmanızı haklı çıkarmaz.

Madison – Az önce bu portreyi fark ettim ve bu yüz bana tanıdık geldi gibi hissettim.

Alexandre, fotoğrafı alır, bakar ve yerine koyar.

Alexandre – Bu, çok uzun zaman önce sevdiğim bir kadındı...

Madison – O zamanlar bir hippie miydiniz?

Alexandre – Aslında pek bir hippie sayılmazdım... Yeni fikirlere açıldım. Arada bir ot içer, rahatlatırdım. Ama sağlığıma dikkat eder, kariyerimi düşünürdüm. Yazı yazmak için belli bir rahatlığa ihtiyaç vardır, biliyor musunuz? Büyük bir yazar olmak için bazen küçük bir burjuva olarak kalmanız gerekir...

Madison – Peki ya o?

Alexandre – O, özgür bir kadındı. Sadece anı yaşardı. Gününü gün ederdi.

Madison – Onunla nerede tanıştınız?

Alexandre – Koridorda... Karşı dairede oturuyordu. Şu an sizin yaşadığınız dairede. Tabii o, burayı gelip geçen arkadaşlarıyla paylaşıyordu. Dünyanın her yerinden gelen insanlar... Müzisyenler, sanatçılar... O daire, Maxime Le Forestier'in *Maison Bleue* şarkısındaki ev gibiydi. Kapısı hep açıktı.

Madison – Ve kapı açık olduğu için bir gün, tıpkı kedim gibi, çıkıp gitmiş.

Alexandre – Dünyayı dolaşmak istiyordu. Yeni deneyimler yaşamak. Yeni insanlarla tanışmak. O zamanlar geleneksel bir ilişki yaşamak bizim idealimiz değildi. En azından onun için değildi.

Madison – Ama sizi seviyordu...

Alexandre – Evet. Kendi tarzında, sanırım. Ama sadece beni sevmedi...

Madison – Özgür aşk...

Alexandre – Anne babalarımıza benzemek istemiyorduk, bu konuda haklıydık. Ama başka ne icat edebileceğimizi de tam olarak bilmiyorduk. Biraz daha uzun süre dayanabilecek bir şeyler... Anı yaşıyorduk. Yaşlanmayı planlamamıştık... Ve gerçekten de, otuz yaşından önce ölmeyenler çok kötü yaşlandılar. Hiç yaşlı bir beatnik gördünüz mü? Görmek istemezsiniz, emin olun...

Madison – Yani, onun yolculuğuna yalnız devam etmesine izin verdiniz...

Alexandre – Onu tutamazdım... Ve buna hakkım da yoktu. Bir sabah, çekip gitti.

Madison – Nereye?

Alexandre – Afganistan'a. Bugün kulağa gerçek dışı geliyor ama o zamanlar, bu hippie gençlerin en çok tercih ettiği yerlerden biriydi. Esrar serbestçe satılıyordu ve çok ucuzdu. Burada bir yıl çalışarak, orada bir yıl yaşayabilirdiniz. Bir de Doğu'nun cazibesi vardı. Fransa'dan bakıldığında, hippiler için Afganistan bir cennetti.

Madison – Ama siz burada kaldınız...

Alexandre – Geleceğimi düşünüyordum... Ve geleceğimin Afganistan olmadığını anlamıştım.

Madison – Yine de aşk için onunla gidebilirdiniz.

Alexandre – Tabii... O da muhtemelen benim onunla gitmeme izin verirdi... Ama onun hayali bir aşk yolculuğu değildi. Hele bir balayı hiç değildi. Asya, bir nevi girişim yolculuğuydu. Bir grup insanla birlikte yapılan. Aşkın küçük burjuva kalıplarından çok uzakta...

Madison – Yani Paris'te kaldınız... Ama onu hiç unutmadınız.

Alexandre – Bir gün geri döneceğini umuyordum... Ya da en azından bir işaret gönderir... Bir kartpostal... Ama bir daha hiç görmedim onu.

Madison – Onu bulmaya çalışmadınız mı?

Alexandre – O zamanlar internet yoktu... Birisi hayatınızdan çıkmayı seçtiğinde, gerçekten çıkardı. Ve yıllar geçti...

Madison – Şimdi onu bulmayı deneyebilirsiniz.

Alexandre – Ne gerek var? Belki bugün ölmüştür. Ya da evlenmiştir, beş çocuğu vardır ve yüz yirmi kilo olmuştur.

Madison – Yaşıyorsa? Hâlâ güzel bir kadınsa? Ve ara sıra sizi düşünüyorsa?

Alexandre – Belirsizlikte kalmayı tercih ederim... Ve o fotoğraftaki güzel genç kadının görüntüsünü saklamayı. Düşünsenize, kırk yıl sonra karşılaşmak... İnsan kendisinin yaşlandığını fark etmez ama başkalarının yaşlandığını çok iyi görürsünüz, emin olun.

Madison – Benim yaşlanmayı göreceğimi sanmıyorum...

Alexandre – Üzgünüm, bunu söylememeliydim.

Bir anlık sessizlik.

Madison – Miyavlama duymadınız mı?

Alexandre – Hayır... Hâlâ duymadım...

Madison – Belki burada bir yere saklandı...

Alexandre – Umarım saklanmamıştır.

Madison – Bana söz verin. Eğer ölürsem, kedimle ilgilenirsiniz...

Alexandre – Ama ölmeyeceksiniz! Hem kediniz muhtemelen sizden önce ölür. Sanırım... Kediler ne kadar yaşar ki?

Madison – On beş yıl kadar.

Alexandre – Peki ya sizin kedi kaç yaşında?

Madison – İki.

Alexandre – Hımm...

Madison – Peki? Onu sahiplenir misiniz?

Alexandre – Siz buraya girdiğinizde şakağıma bir tabanca dayamış olduğumu hatırlatırım.

Madison – İşte tam da bu yüzden! Bu, intihar etmemeniz için bir sebep olurdu...

Alexandre – Günlük sebzele mamalarla bir kediyi beslemek ve her gün kumunu değiştirmek mi?

Madison – Eğer birine bakmanız gerekseydi... Birisi size değer verseydi, size ihtiyaç duysaydı, akşam eve döndüğünüzde sizi bekleydi?

Alexandre – Beni beklemek mi? Zaten neredeyse hiç dışarı çıkmıyorum, hele akşamları...

Madison – Az önce gerçekten hayata son vermek mi istiyordunuz, yoksa bu bir yardım çağrısı mıydı?

Alexandre – Her halükârda sizi çağırdığımı hatırlamıyorum...

Madison – Yine de yardım çağrınızı duymuş olmalıyım.

Alexandre – Doğru, umut edecek nedenler bulmakta giderek daha çok zorlanıyorum.

Madison – Benimle konuşmak ister misiniz?

Alexandre – Sizin kişisel durumunuzu düşününce, sizi benim depresyon konularıyla sıklıkla biraz acımasızca olurdu.

Madison – Savaşın zaten kaybedildiğini bilerek mücadeleye devam etmek... Asıl cesaret bu değil mi?

Alexandre – Hiç cesur olduğumu söylemedim. Keşke sizin kadar cesur olabilsem.

Madison – Ben cesur değilim. Sadece başka seçeneğim yok, hepsi bu. Sizin aksinize...

Alexandre – Ben mi? Artık önümde ya kendimi asmak için ip ya da beynimi dağıtmak için bir tabanca seçeneği kaldı...

Madison – Haklısınız... Gerçekten çok moral bozucusunuz...

Alexandre – Size söylemişim, ben yaşlı bir bunakım. Bu çağın gençliğimden daha kötü olup olmadığını bilmiyorum. Belki de sadece daha farkındayım. Ve farkındalık, genelde, insanı iyimser yapmaz.

Madison – Sonunda, bir kadeh konyak almayı kabul edebilirim.

Alexandre – Emin misiniz?

Madison – Bir şeyden ölmek gerek, değil mi?

Alexandre iki kadeh konyak doldurur. Birlikte kadeh kaldırır.

Alexandre – Sağlığınıza! Affedersiniz, galiba yine pot kırdım...

Madison gülümser. Kadehlerini bir dikişte içerler.

Madison – Ölüleri bile diriltirdi bu...

Alexandre – On yıldır içmiyordum. Şişe de ne zamandır burada, hatırlamıyorum. Ama alkol iyi yaşlanır, değil mi? En azından alkolikler kadar kötü değil...

Madison – Yine de tuhaf bir tadı var. Emin misiniz bunun konyak olduđuna?

Alexandre şişeye bakar.

Alexandre – Sanırım... Ama konyak nasıl bir tat verir, onu pek hatırlamıyorum.

Madison – Keşke o genç halinizi tanıyabilseydim.

Alexandre – Hangi genç halimi?

Madison – Şu fotoğraftaki kadına âşık olan ve hâlâ yaşama tutkusu olan halinizi.

Alexandre – Sizi etkiler miydi, bilmiyorum.

Madison – Muhtemelen coşkuyla ve umutla doluydu.

Alexandre – En azından hırs doluydu.

Madison – Hiç arkadaşınız yok mu artık?

Alexandre – Yaşlılara katlanamıyorum, bu yüzden yaşlılarla olabildiğince az görüşüyorum. Sürekli, kendi çöküşümü görmek için önüme bir ayna tutulmasını istemem.

Madison – Eminim, bunca yıl boyunca yazmayı bırakmamışsınızdır.

Alexandre – Sizi sarhoş etmemin sebebi bu muydu? Benden sırlar dökülmesini mi bekliyorsunuz?

Madison – Yazarlar yazmak için var.

Alexandre – Tamam, doğru. Yazmaya devam ettim... Ama artık hiçbir şey yayımlamayacağım...

Madison – Neden?

Alexandre – Size söyledim. Artık okunmak için yazmıyorum. Belki gelecek nesiller için. Günümüz okuyucularına söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Madison – Bana bile mi?

Alexandre – Sizi tanımıyorum. Neden size söyleyecek bir şeyim olduğunu düşünüyorsunuz?

Madison – Belki düşündüğünüzden daha çok ortak yönümüz vardır...

Alexandre – İkimizin de kısa sürede öleceği gerçeği dışında mı?

Madison – En azından kitabınızın konusunu söyleyin bana...

Alexandre bir an tereddüt eder.

Alexandre – Bu... çok kişisel bir roman.

Madison – Yani otobiyografik...

Alexandre – Bugünlerde denildiği gibi, bir oto-kurgu diyelim.

Madison – Bu yüzden mi yayımlamak istemiyorsunuz? Çünkü fazla kişisel?

Alexandre – Bu elyazmasını bir tür günlük olarak görmeyi tercih ediyorum. Gösteriş yapmayı sevmem. Bunu yayımlarsam, ilerleyen yaşımda pembe dizi yazarı olduğumu söyleyeceklerdir...

Madison – Ne düşündükleri umrunuzda değil diye düşünmüştüm.

Alexandre – Görünüşe göre henüz o bilgelik seviyesine tamamen ulaşamadım.

Madison – Çünkü bu mümkün değil.

Alexandre – Bana dair bir tez yazmaya zamanınızı harcamayın. Buna değmez, inan bana.

Madison – Benim için önemli.

Alexandre – Ama neden? Yaşayın hayatınızı! Hem de her an bitebilecek bir hayatınız varken... Bu arada, size inanmıyorum. Hâlâ bana o tıbbi dosyayı göstermediniz.

Madison – Bana inanmıyorsanız, neden benimle konuşmaya devam ettiniz?

Alexandre – Böyle bir hikaye uydurabildiğinize göre iyi bir sebebiniz olmalı diye düşündüm. Neydi o sebep?

Madison – Biraz karmaşık...

Alexandre – Demek ki yalan söylüyordunuz. Ve kalbiniz gayet iyi durumda.

Madison – Diyelim ki... Kalp meselelerim daha çok mecazi anlamda.

Alexandre – Bunu neden söylediniz?

Madison – Sizi etkileyebilmek için, sanırım. Beni dışarı atmak istiyordunuz...

Alexandre – Şimdi yapabilirim...

Madison – Ama yapmayacaksınız.

Alexandre – Nedenmiş o?

Madison – Çünkü size ilginç geliyorum...

Alexandre – Kalp meselelerinizin mecazi olduğunu söylüyorsunuz. Kastınız... bir aşk acısı mı?

Madison – Bir tür... Tıpkı sizin gibi, sevdiğim birinin yokluğundan dolayı acı çektim.

Alexandre – Bunun benimle ne ilgisi var?

Madison – Size yakında anlatacağım, söz veriyorum. Ama önce bir şey rica etmek istiyorum.

Alexandre – Söyleyin bakalım...

Madison – Bu elyazmasını okumak istiyorum.

Alexandre – Neden size vereyim?

Madison – Çünkü derinlerde, birinin onu okumasını ve fikrini söylemesini istiyorsunuz. Her yazar okunmak ve tanınmak için yazar. Sevilmek için...

Alexandre – Sevilmek istediğim tek kişi... hayatımdan kırk yıl önce çıktı gitti.

Madison – Elyazması nerede?

Alexandre masadaki dosyayı işaret eder.

Alexandre – Orada...

Madison – Bakabilir miyim?

Madison dosyayı almak için hamle yapar, ama Alexandre onu durdurur.

Alexandre – Hayır!

Madison bir an tereddüt eder. Gözlerinde bir hüznün belirir.

Madison – Sonunda haklı olduğunuzu kabul ediyorum. Gerçekten yaşlı bir bunaksınız. Kendinize acımaya devam edin...

Madison gitmek için hazırlanır.

Alexandre – Bekleyin...

Alexandre tereddüt eder, sonra elyazmasını alır ve Madison'a uzatır.

Alexandre – Okumanıza izin veriyorum, bir şartla.

Madison – Dinliyorum.

Alexandre – Bu elyazma buradan dışarı çıkmayacak.

Madison – Kopyasını alıp sizin izniniz olmadan yayımlayacağımı mı düşünüyorsunuz?

Alexandre – Ya kabul edersiniz ya da vazgeçersiniz.

Madison dosyayı alır ve tartar.

Madison – Bu biraz zaman alacak.

Alexandre – Benim acelem yok. Peki ya sizin?

Madison – Benim de yok.

Alexandre – Bir misafir odam var, isterseniz kullanabilirsiniz. Artık pek kullanılmıyor. Tüm arkadaşlarım öldü...

Madison – Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim.

Alexandre – Sizi okumanızla baş başa bırakıyorum...

Alexandre çıkar. Madison elyazmasına dalar.

Sahne kararır.

Madison bir koltukta oturmuş, hâlâ elyazmasını okumaktadır. Son sayfayı çevirir. Dosyayı kapatır ve bir an düşünceli bir şekilde durur. Ayağa kalkar ve seyirciye bakan pencereden karşı daireye doğru bakar. Alexandre iki fincan kahveyle gelir. Birini Madison'un önüne koyar.

Alexandre – Buyurun... Uyarayım, kafeinsizdir. Bununla uyanmayı beklemeyin.

Madison – Teşekkür ederim.

Alexandre – Yani sonuna kadar gelemediniz...

Madison – Daha yeni bitirdim.

Alexandre – Şimdiden mi? İmkansız, bazı sayfaları atlamış olmalısınız...

Madison – Hayır, emin olun...

Alexandre, ardından gelen sessizlikten biraz endişelenir.

Alexandre – Beğenmediyseniz, söylemek zorunda değilsiniz...

Madison – Baştan sona bir solukta okudum. Bütün gece gözümü bile kırpmadım.

Alexandre – Hmm... Bu biraz içimi rahatlattı... Ama gerilim romanı yazdığımı düşünmemiştim.

Madison – Bu sizin en iyi kitabınız. Diğerlerinden eksik olan insani bir derinlik var bu eserde.

Alexandre – Bu, diğer tüm eserlerim hakkında iltifat mı yoksa eleştiri mi, emin değilim...

Madison – Diğer romanlarınız zekiceydi. Ama bu, derinden etkileyici.

Alexandre – Ve fark ettiniz mi? Bu kitabın konusu, tezinizin konusuyla doğrudan bağlantılı.

Madison – Tezim mi...?

Alexandre – “*Alexandre Delacroix'un Roman Evreninde Yokluk Figürü.*” Unuttunuz mu?

Madison – Hayır, tabii ki hayır. Haklısınız. Yirmi yaşında, gençlik aşkının hayaletinden başka bir şeyle yaşamamayı seçen bu adamın hikayesi...

Alexandre – İnsan ilk aşkını asla unutmaz. Çünkü gençliğinin özlemini taşır. İlklerin nostaljisini... İlk aşkınıza sadık kalmalısınız. İlk sevdiğiniz kadına sadık kalmasanız bile.

Madison – Evet, ama bu, geçmişte yaşamayı seçmek gibi bir risk de taşır.

Alexandre – Ama ne olursa olsun, hayallerinizden vazgeçmemelisiniz. Sizce bunu yayımlamalı mıyım?

Madison – Size “evet” dersem, yayımlar mısınız?

Alexandre – Sonuçta siz benim eserlerim üzerine uzman sayılırsınız.

Madison – Bu romanın edebi kariyerinizi yeniden canlandırabileceğinden eminim. Bence Goncourt Ödülü’ne layık.

Alexandre – Fazla abartmayın. Moralimi düzeltmek istediğiniz için teşekkür ederim, ama inandırıcı da olmalı...

Madison – Çok samimiyim, emin olun.

Alexandre – Ve tamamen objektif, tabii ki.

Madison – Şüphe mi ediyorsunuz?

Alexandre – Bilmiyorum... Bana Paris’e sadece gözden düşmüş bir yazar hakkında tez yazmak için gelmediğinizi söyleyen bir şey var.

Bir an duraksar.

Madison – Haklısınız. Size tüm gerçeği söylemedim.

Alexandre – Kalp hastası değilsiniz. Kediniz de yok. Hatta öğrenci bile değilsiniz, öyle değil mi?

Madison – Doğru olan şu ki, Amerikalıyım ve Fransa’ya sizi tanımak için geldim.

Alexandre – Haftalardır karşı dairede oturuyorsunuz... Neden şimdi?

Madison – Dün sabah, pencereden sizi tavanıza bir ip asarken gördüm. Sonra tabancayı çıkardınız.

Alexandre – İpi asacak bir yer bulamadım.

Madison – Sizin için korktum. Sizi tanıyamadan kaybolacağınızdan korktum. Koşarak size geldim... ve doğaçlama yaptım.

Alexandre – Çok başarılıydı. Tiyatro yapmalısınız... Ama bilin ki, hayatta da tiyatrodaki olduğu gibi, perde arkasında gördüklerinize dikkat etmelisiniz. Bazen sadece bir yanılsamadan ibarettir. Kendi hayallerimizin yansıması...

Madison – O ip kendinizi asmak için değil miydi?

Alexandre – Ya sadece bir avize asmak isteseydim?

Madison – Peki ya tabanca?

Alexandre çekmecedem tabancayı çıkarır.

Alexandre – Oyuncak bir şey olabilir. Hırsızları korkutmak için bir maket silah... Ya da basit bir çakmak... (*Tetiğe basar ve namludan bir alev çıkar.*) Ama artık buna da ihtiyacım yok. Ölmekten o kadar korkuyorum ki sigarayı bıraktım. Yine de, kendime dayanabildiğimi kanıtlamak için elimde her zaman bir paket bulunduruyorum. Alkolü de bıraktım, kafeini de. Sağlığıma ne kadar dikkat ettiğimi söylemeye gerek yok...

Madison – O zaman gerçekten hayatınıza son vermeyi planlamıyor muydunuz?

Alexandre – Henüz bir planım yok. Ama belki bir arzum var. Doğrusunu söylemek gerekirse, geriye kalan tek arzum bu: her şeyi sonlandırma arzusu. Ama intihar etmek cesaret ister... Ve bende o cesaret yok. Ya da henüz yeterince umutsuz değilim. Hem ne anlamı var? Herkes gibi sıramı bekleyeceğim...

Madison – O halde bu karşılaşmamız sadece bir yanlış anlamamanın ürünü mü?

Alexandre – Birinin Atlantik'i geçip benim gibi bir yazarı sadece bir röportaj için görmek istemesine inanmak zor. Tesadüflere de inanmam. O halde neden buradasınız?

Madison – Size söyleyeceğim. Ama önce, bu elyazmasını okuyan ilk kişi olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Alexandre – Gerçekten beğendiniz mi?

Madison – Bir başyapıt. Ama küçük bir eleştirim olacak.

Alexandre – İşte başlıyoruz... Şaşırmamıştım zaten... Söyleyin bakalım.

Madison – Sonu beni pek ikna etmedi.

Alexandre – Haklısınız... Tamamlanmamış bir hikaye gibi. Sanki bir son bölüm eksik...

Madison – Bu sonu bulmanıza yardım edebilirim.

Alexandre – Siz de yazıyor musunuz? Bana iş birliği mi teklif etmeye geldiniz? Doğru, biraz ilham sıkıntısı çekiyorum ama şimdiden söyleyeyim, kitaplarımı benim yerime yazacak bir hayalet yazar arayacak kadar ileri gitmedim.

Madison – Hayır, bunun için gelmedim...

Alexandre – Ve bu tez hikayesi de bir uydurma. O halde benimle edebi sohbet etme ayrıcalığını elde etmek için bu oyunu oynamadınız...

Madison – Hayır. Sadece bunun için değil...

Alexandre – O zaman neden?

Madison – Sanırım cevabı az önce okuduğum elyazmasında bulabilirsiniz. *Karşı pencere*... Neden bu başlığı seçtiniz?

Alexandre – *Karşı Pencere*, bugün oturduğunuz dairenin penceresi. Bir zamanlar sevdiğim kadının yaşadığı yer.

Madison – Ve gittiğinden beri sizi sürekli meşgul eden...

Alexandre – Onun geri döndüğünü sık sık hayal ettim. Bir gün kapımı çalacağını... Tıpkı sizin az önce yaptığınız gibi.

Madison – Bu yüzden kapınızı hep açık bırakıyorsunuz.

Alexandre – Bazen karşı pencerenin arkasında bir gölge görür gibi oluyordum. Siz taşındığınızda ve geceleri ışık yandığını gördüğümde, onun olduğunu hayal ediyordum...

Madison – Sadece bendim.

Alexandre – Ona biraz benziyorsunuz... Bu yüzden sizi ilk gördüğümde geri çekildim. Bir an için onun olduğunu sandım. Yirmi yaşındaki haliyle. Sonra bugün benim yaşlarımda olması gerektiğini hatırladım...

Madison – Evet, ona benziyorum.

Alexandre – Bana onun hayaleti olduğunuzu söylemeyin.

Madison – Hayır, gerçeğim.

Alexandre – Ama başka bir şey var, değil mi?

Madison – Evet.

Alexandre – O yüzün tanıdık geldiğini neden söylediniz?

Bir anlık sessizlik.

Madison – Ben onun torunuyum.

Sessizlik.

Alexandre – Torunu... mu?

Madison – Afganistan'a gittiğinde hamileydi. Bunu ayrıldıktan kısa bir süre sonra fark etti.

Alexandre – Benden mi hamileydi?

Madison – Evet.

Alexandre – Neden bana hiçbir şey söylemedi?

Madison – Bunu zaten kendiniz söylediniz. O başka bir dönemdi. Bu çocuğu size yüklemek istemedi. Onu tek başına büyütebileceğini düşündü. Ve öyle de yaptı.

Alexandre – Bundan hiç haberim olmadı.

Madison – Benim de olmadı, en azından yakın zamana kadar.

Alexandre – Ne zaman öğrendiniz?

Madison – Birkaç yıl önce. On sekiz yaşıma geldiğimde büyükannem bana bu hikayeyi anlattı. Sizin aşk hikayenizi...

Alexandre – O zaman benim torunum oluyorsunuz.

Madison – Evet. Sizin torununuzum. (*Bir an durur.*) Bana inanmıyor musunuz?

Alexandre – İnanıyorum... Garip bir şekilde, bana anlattığınız tüm yalanlardan sonra, buna dair hiçbir şüphem yok.

Madison – Biliyorum, bunu duymak zor olabilir. Acele etmeyin. Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz. Eğer isterseniz, geldiğim gibi giderim ve bir daha benden haber almazsınız.

Alexandre – Kalın lütfen.

Madison – Buradayım.

Bir anlık sessizlik.

Alexandre – O zamanlar bana söylememiş olmasını anlayabilirim. Ama sonra?

Madison – Size tekrar söylüyorum. O size bu babalığı yüklemek istemedi. Ve sonra sizin izinizi kaybetti.

Alexandre – Ayrıldıktan kısa bir süre sonra bu daireden taşındım. Her gün karşı pencereye bakıp onun yokluğunu hatırlamaya dayanamıyordum.

Madison – Size bir mektup göndermiş. Ama mektup “Bu adreste oturmuyor” notuyla geri dönmüş.

Alexandre – Bu kitabı yazmak için birkaç yıl önce buraya geri döndüm. Geçmiş bir şekilde defetmek için.

Madison – Ama hayaleti sizi bırakmamış...

Alexandre – Tabii ki başka kadınlar da tanıdım. Ama hayatım boyunca hep o ilk aşkın anısıyla yaşadım. Başka kimseyi sevemedim...

Madison – Evlendiğinizi ya da kendi ailenizi kurduğunuzu bilmediği için size ulaşmadı.

Alexandre – Böyle bir şey olmadı.

Madison – Siz ünlü bir yazar olduğunuzda sizden haberdar olmuş.

Alexandre – Onu yeniden kazanmak umuduyla edebiyat dünyasında başarılı olmak için her şeyi yaptım. Ayrıca, ünüm sayesinde izimi daha kolay bulabileceğini düşündüm. O zaman benimle iletişime geçebilirdi.

Madison – Size yalnızca ilginiz için geri döndüğünüzü düşünürsünüz diye korktu... En azından onun korkusu buydu.

Alexandre – O zaman bir kızım var...

Bir anlık sessizlik.

Madison – Kalp hastalığımla ilgili size yarı yarıya doğru söyledim. Kalbi zayıf olan kişi annemdi. Doğumumdan kısa bir süre sonra, babasının kim olduğunu bile bilmeden öldü.

Alexandre – Bunu duyduğuma üzüldüm.

Madison – Beni büyükannem büyüttü. Ve reşit olduğumda, kim olduğunuzu öğrenmemi istedi. Ama sizinle tekrar iletişime geçmeye cesaret edemedi.

Alexandre – O yüzden onun yerine bunu yapmaya karar verdiniz. Paris’e gelerek.

Madison – Size bunu bir mektupta ya da telefonda anlatmayı düşünemedim. Önce sizi tanımak istedim. Hakkınızda huysuz biri olduğunuz söyleniyordu. Sizi sempatik bulmasaydım, hiçbir şey söylemezdim. Ve New York’a geri dönerdim.

Alexandre – Ama o kadar iyi karşılaşmışım ki, beni “evlat” edinmeye karar verdiniz...

Madison – Özellikle de bu elyazmasını okudum. Ve sizi hiçbir zaman unutmadığımı anladım. Büyükannemi...

Alexandre – İyi ki geldiniz... ve bu hikayenin sonunu bana anlattınız.

Madison – Henüz tamamen sonlanmadı... (*Alexandre bunu hazmetmeye çalışır.*) İyi misiniz?

Duygularını gizlemek için mizaha başvurur.

Alexandre – Zaten yaşlılığım hakkında depresyona giriyordum, şimdi bir de büyükbaba olduğumu öğreniyorum.

Madison – Bu sizi mutlu etmiyor mu?

Alexandre – Tabii ki mutlu ediyor... Ama aynı zamanda bir kızım olduğunu ve onun öldüğünü öğreniyorum.

Madison – Ama ben buradayım... Annemi neredeyse hiç tanımadım. Ama şimdi bir büyükbabam var.

Alexandre elyazmasını eline alır.

Alexandre – Bu kitabı yayımlayacağım. Onu, asla tanıyamayacağım o kıza ve bir gün hiçbir uyarı yapmadan kapımı zorlayarak evime giren torunuma ithaf edeceğim...

Madison – Kapı zaten açıktı...

Alexandre – Ama bu roman için hâlâ gerçek bir son bulmam gerekiyor.

Madison – Bunun için size yardım edebilirim, size söyledim.

Alexandre – Eğer bana başka sürprizler daha açıklarsanız, bu yaşlı kalbim uzun süre dayanamayacak gibi görünüyor.

Madison – Aslında, evet, son bir şey daha var.

Alexandre – Söyleyin artık. Geldiğim noktada başka ne öğrenebilirim ki...

Madison – Büyükannem hayatta.

Alexandre – Peki, şu an nerede yaşıyor?

Madison – New York'ta.

Alexandre – O zaman ona benden kucak dolusu sevgiler iletin...

Madison – Bunu kendiniz yapabilirsiniz.

Alexandre – Beni Amerika'ya mı götürüyorsunuz?

Madison – Büyükannem benimle birlikte geldi. Karşı dairede.

Bir anlık sessizlik. Alexandre belli ki şaşkına döner.

Alexandre – Şimdi gerçekten korkmaya başladım...

Madison – Hâlâ çok güzel bir kadın... ve sizi asla unutmadı. Tüm kitaplarınızı okudu...

Alexandre – Ama yazarın hayatını tanımak istemedi.

Madison – Siz bunun önemli olmadığını söylemişsiniz...

Alexandre – Bu romandaki yokluk figürü, o.

Madison – Evet, ama o henüz bu kitabı okumadı... Hâlâ onu hatırlayıp hatırlamadığınızı, hâlâ sevip sevmediğinizi bilmiyor...

Alexandre – Hâlâ seviyorum... Bu kitap bunun kanıtı...

Alexandre seyircilere doğru, karşıdaki pencerenin yönüne bakar.

Madison – Öyleyse? Ona gelip gelebileceğini söyleyeyim mi?

Alexandre – O beni bulmak için Atlantik'i geçti. Ben de onun yanına gitmek için koridoru geçebilirim...

Alexandre, Madison'u öper.

Madison – Yalnız gitmenizi bırakıyorum. Göreceksiniz, karşıdaki pencerenin ardında neredeyse hiçbir şey değişmemiş. Ve kapı hâlâ açık...

Alexandre çıkar. Madison orada kalır ve karşıdaki pencereye bakar.

Sahne kararır.

Son.

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir: <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>